KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

19. april 2005 *

I sag C-521/04 P(R),

angående appel i henhold til artikel 57, stk. 2, i statutten for Domstolen, indgivet den 24. december 2004,

Hans-Martin Tillack ved I. Forrester, QC, og Rechtsanwalt C. Arhold,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Docksey og C. Ladenburger, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: engelsk.

International Federation of Journalists (IFJ) ved avocats A. Bartosch og T. Grupp,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat L.A. Geelhoed,

afsagt følgende

Kendelse

1 Hans-Martin Tillack har med appellen nedlagt påstand om annullation af en af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagt kendelse af 15. oktober 2004 i sagen Tillack mod Kommissionen (sag T-193/04 R, Sml. II, s. 3575, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved præsidenten forkastede en påstand dels om, at gennemførelsen af de foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med den af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) indgivne klage af 11. februar 2004 til de belgiske og tyske juridiske myndigheder, udsættes, dels om, at OLAF tilpligtes at afstå fra at indhente, gennemse, undersøge eller gøre sig bekendt med indholdet af de dokumenter og oplysninger, der er i de belgiske juridiske myndigheders besiddelse som følge af de den 19. marts 2004 gennemførte ransagninger i sagsøgerens hjem og kontor.

2 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og International Federation of Journalists (herefter »IFJ«) fremsatte deres bemærkninger til appellen den 31. januar 2005.

3 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan træffes afgørelse vedrørende appellen, er det ufornødent, at parterne afgiver mundtlige indlæg.

Retsforskrifter

4 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136, s. 1), fastsætter nærmere regler for den kontrol, inspektion og andre foranstaltninger, som gennemføres af OLAF's ansatte i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver.

5 Den 13. betragtning til forordning nr. 1073/1999 har følgende ordlyd:

»det påhviler de kompetente nationale myndigheder, eller i givet fald institutionerne, organerne, kontorerne og agenturerne, på grundlag af en rapport udarbejdet af kontoret at beslutte, hvorledes de afsluttede undersøgelser skal følges op; det vil dog være hensigtsmæssigt at pålægge kontorets direktør en forpligtelse til at sende oplysninger, som kontoret måtte have indsamlet under interne undersøgelser om forhold, der måtte kræve en strafforfølgning, direkte til den berørte medlemsstats retslige myndigheder«.

6 Artikel 10 i forordning nr. 1073/1999 har overskriften »Kontorets fremsendelse af oplysninger«. Bestemmelsens stk. 2 lyder således:

»Med forbehold af artikel 8, 9 og 11 fremsender kontorets direktør til de retslige myndigheder i den berørte medlemsstat de oplysninger, som kontoret har indsamlet i forbindelse med interne undersøgelser, om forhold, der kan føre til strafferetlig forfølgning. Hvis ikke det er til skade for undersøgelsen, underretter han samtidig den berørte medlemsstat.«

Faktiske omstændigheder

7 Retten har i den appellerede kendelses præmis 3-10 kort redegjort for sagens faktiske omstændigheder som følger:

»3 Sagsøgeren er journalist og ansat ved det tyske blad *Stern*.

4 Sagsøgeren har skrevet to artikler, som blev trykt i *Stern* henholdsvis den 28. februar og den 7. marts 2002, om flere tilfælde af uregelmæssigheder konstateret af en tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber, Van Buitenen. Indholdet af disse artikler viste, at sagsøgeren havde et detaljeret kendskab til indholdet af et af Van Buitenen udfærdiget memorandum af 31. august 2001 (herefter »Van Buitenen-memorandummet«) og til to konfidentielle interne skrivelser fra OLAF af 31. januar og af 14. februar 2002 om nævnte memorandum (herefter »de interne skrivelser«).

5 Den 12. marts 2002 indledte OLAF en intern undersøgelse i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1073/1999 med henblik på at identificere de tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, som var ansvarlige for den lækning af oplysninger, der lå til grund for offentliggørelsen af Van Buitenen-memorandummet og de interne skrivelser.

6 I en pressemeddelelse af 27. marts 2002, som bekendtgjorde iværksættelsen af nævnte undersøgelse, oplyste OLAF, at »[det] ikke [var] udelukket, at der var blevet udbetalt penge til en person i OLAF (eller endog i en anden institution) med henblik på tilvejebringelse af disse dokumenter«.

7 *Stern* bragte en pressemeddelelse den 28. marts 2002, hvori bladet bekræftede, at det var i besiddelse af Van Buitenen-memorandummet og de interne skrivelser, men benægtede imidlertid, at en af dets medarbejdere havde betalt penge til en tjenestemand eller øvrig ansat ved Kommissionen med henblik på tilvejebringelsen af nævnte dokumenter.

8 Sagsøgeren indbragte, efter at have anmodet OLAF om at tilbagetrække beskyldningerne mod ham om korruption den 22. oktober 2002, sagen for Den Europæiske Ombudsmand. Den 18. juni 2003 fremsatte Den Europæiske Ombudsmand sit forslag til henstilling til OLAF, hvori han anførte, at det forhold, at det i pressemeddelelsen af 27. marts 2002 uden tilstrækkeligt bevis herfor gøres gældende, at der foreligger korruption, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser, og at OLAF burde overveje at tilbagetrække de i pressemeddelelsen anførte beskyldninger om korruption. Som svar på henstillingen offentliggjorde OLAF den 30. september 2003 en pressemeddelelse med overskriften »Redegørelse fra OLAF vedrørende en tilsyneladende lækning af oplysninger«, hvorom den underrettede Den Europæiske Ombudsmand. Sidstnævnte traf afgørelse den 20. november 2003 og inkluderede en kritisk bemærkning i sine konklusioner.

9 Den 11. februar 2004 fremsendte OLAF i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999 oplysninger til anklagemyndighederne i Bruxelles (Belgien) og Hamburg (Tyskland) og redegjorde for resultaterne af den interne undersøgelse, som blev indledt den 12. marts 2002 (herefter »den omtvistede fremsendelse«).

10 Efter denne fremsendelse af oplysninger blev der i Belgien indledt en undersøgelse for tilsidesættelse af tavshedspligten. Den 19. marts 2004 foretog det belgiske forbundspoliti efter ordre fra undersøgelsesdommeren i Bruxelles ransagninger af sagsøgerens hjem og kontor. Et stort antal dokumenter og andre genstande tilhørende sagsøgeren blev beslaglagt. Den 23. marts 2004 indbragte sagsøgeren et søgsmål til prøvelse af beslaglæggelsen for den for sagen ansvarlige undersøgelsesdommer, som forkastede søgsmålet. Sagsøgeren appellerede denne afgørelse til undersøgelsesrettens appelinstans i april 2004.«

Retsforhandlingerne for Retten

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juni 2004 anlagde sagsøgeren sag med påstand dels om annullation af den omtvistede fremsendelse, dels om tilkendelse af erstatning for det tab, han havde lidt som følge af fremsendelsen og de dertil knyttede retsakter, som blev truffet af OLAF.

9 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 4. juni 2004 nedlagde sagsøgeren i medfør af artikel 243 EF følgende påstande:

— Retten udsætter helt eller delvist gennemførelsen af enhver foranstaltning eller retsakt, der skal træffes i forbindelse med den omtvistede fremsendelse.

— OLAF tilpligtes at afstå fra at indhente, gennemse, undersøge eller gøre sig bekendt med indholdet af de dokumenter og oplysninger, der er i de belgiske retslige myndigheders besiddelse som følge af de ransagninger af sagsøgerens hjem og kontor, som myndighederne foretog den 19. marts 2004, og som førte til beslaglæggelsen af sagsøgerens papirer, pc og øvrige effekter.

— Retten bestemmer i afventning af sagens fortsættelse samt modtagelsen af OLAF's bemærkninger, at OLAF med øjeblikkelig virkning afstår fra at foretage enhver foranstaltning som følge af nævnte fremsendelse, idet der tages forbehold for den afgørelse, Rettens præsident træffer med hensyn til de to førnævnte påstande.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Der træffes sådanne andre foranstaltninger, som Retten finder nødvendige.

10 Kommissionen nedlagde påstand om afvisning af begæringen om foreløbige forholdsregler, idet den bl.a. gjorde gældende, at det var åbenbart, at det af sagsøgeren anlagte annullationssøgsmål måtte afvises.

11 IFJ anmodede om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

Den appellerede kendelse

12 Efter at have imødekommet den af IFJ fremsatte begæring om intervention bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 32, at det, når det gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, ifølge fast retspraksis må fastslås, at der foreligger omstændigheder, som viser, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling.

13 Retten konstaterede i denne forbindelse i den appellerede kendelses præmis 47, at der angiveligt ikke på dette tidspunkt i sagen foreligger oplysninger, som gør det muligt at antage, at annullationssøgsmålet ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling.

14 Retten udtalte i den appellerede kendelses præmis 46, at OLAF's afgørelse om at foretage den omtvistede fremsendelse ikke har bindende retsvirkninger, hvorfor den derfor ikke udgør en anfægtelig retsakt.

15 Retten påpegede i den appellerede kendelses præmis 38, at kun retsakter eller beslutninger, der indeholder foranstaltninger med retligt bindende virkninger, som kan berøre en sagsøgers interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, og den bemærkede herved i samme kendelses præmis 43, at den omtvistede fremsendelse ikke skaber nogen bindende retsvirkninger i forhold til de belgiske og tyske myndigheder, idet de fortsat frit kan afgøre, hvorledes OLAF's undersøgelser skal følges op.

16 Retten påpegede endelig i den appellerede kendelses præmis 44, at den i artikel 10 EF fastsatte forpligtelse til loyalt samarbejde ikke indebærer en forpligtelse for de nationale retslige myndigheder til at vedtage specifikke forholdsregler, såfremt de er af den opfattelse, at de af OLAF fremsendte oplysninger ikke berettiger hertil. Hvad angår argumentet om ret til en effektiv domstolsbeskyttelse fastslog nævnte ret ligeledes i den appellerede kendelses præmis 45, at sagsøgeren på ingen måde har godtgjort, hvorledes han forhindres i at anfægte nævnte myndigheders beslutning om at ransage hans hjem og arbejdssted.

17 Retten konkluderede i den appellerede kendelses præmis 48, at den kun ville foretage en undersøgelse af de argumenter, sagsøgeren havde anført til støtte for sin erstatningspåstand, og i kendelsens præmis 62 fastslog Retten, at sidstnævnte ikke i fornødent omfang har godtgjort, at en sådan påstand ikke er åbenbart ubegrundet.

18 Under disse omstændigheder tog Retten i den appellerede kendelses præmis 63 ikke den forelagte begæring til følge.

Appellen

19 Appellanten har i appellen nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede kendelse og om, at der gives ham fuldstændig medhold i de påstande, som han fremsatte for Retten.

20 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolens præsident forkaster appellen. Subsidiært har Kommissionen nedlagt påstand om, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge. Kommissionen har desuden nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 IFJ har nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede kendelse og om anordning af de af appellanten begærede foreløbige forholdsregler.

Om appellen

22 Appellanten har til støtte for appellen anført tre anbringender. Det første anbringende er, at Retten har anlagt en urigtig vurdering af, hvorvidt annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, det andet anbringende er, at Retten har foretaget en urigtig vurdering med hensyn til årsagsforbindelsen mellem den omtvistede fremsendelse og det tab, appellanten hævder at have lidt, og det tredje anbringende er, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse er tilsidesat.

Om det første anbringende

23 Appellanten har med det første anbringende anført, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at annullationssøgsmålet åbenbart må afvises fra realitetsbehandling.

Om det første anbringendes første, andet og tredje led

24 Det første anbringendes første, andet og tredje led vedrører alle tre spørgsmålet om den retlige karakter af de foranstaltninger, der blev truffet på grundlag af artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999. Disse bør derfor undersøges samlet.

25 Appellanten har først anført, at der ikke findes nogen afgørelse fra Domstolen eller Retten, som vedrører fortolkningen af artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999, og som tager stilling til spørgsmålet om den retlige karakter af de retsakter, som OLAF træffer på grundlag af denne bestemmelse.

26 I denne forbindelse bemærkes blot, at muligheden for at konkludere, at der ikke foreligger oplysninger, som gør det muligt at antage, at annullationssøgsmålet ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling, således som Retten gjorde i den appellerede kendelses præmis 47, ikke afhænger af, om der foreligger en retspraksis ved Fællesskabets retsinstanser vedrørende det eller de spørgsmål, der er blevet rejst i hovedsagen. Selv om foreliggelsen af en sådan retspraksis kan lette antagelsen af en sådan konklusion, står det alligevel fast, at den omstændighed, at det er åbenbart, at et søgsmål ikke kan fremmes til realitetsbehandling, ligeledes kan følge af elementer, som ikke eller endnu ikke er blevet omhandlet i retspraksis ved Fællesskabets retsinstanser. Det følger heraf, at appellantens argumentation om manglende retspraksis ikke kan lægges til grund.

27 Appellanten har dernæst anfægtet den fortolkning, der er lagt til grund i den appellerede kendelse, hvorefter de foranstaltninger, der er truffet på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 1073/1999, bl.a. forordningens artikel 10, stk. 2, ikke har bindende retsvirkninger. Appellanten har anført, at de nationale myndigheder var forpligtet til at følge op på den omtvistede fremsendelse, hvilket

de i øvrigt gjorde. Ifølge appellanten har den appellerede kendelse med urette betegnet fremsendelsen som værende blot en oplysende foranstaltning, mens der i realiteten er tale om et nødvendigt retsligt skridt for juridisk set at sætte OLAF i stand til med henblik på sin egen interne undersøgelse at opnå adgang til de dokumenter, der er blevet beslaglagt af det nationale politi.

28 Retten har i den appellerede kendelses præmis 43 foretaget en retlig kvalifikation af den omtvistede fremsendelse og den nåede ved at basere sig på såvel forordning nr. 1073/1999 som ordlyden af skrivelsen af 11. februar 2004, hvorved OLAF fremsendte oplysninger til de nationale retslige myndigheder, frem til den konklusion, at en sådan fremsendelse ikke havde skabt nogen bindende retsvirkninger i forhold til disse myndigheder.

29 Det er, som anført af IFJ, korrekt, at det i den foreløbige rapport, som var vedlagt nævnte skrivelse og således udgjorde en integrerende del af den omtvistede fremsendelse, også anføres, at »fremsendelsen af oplysninger til de to retslige myndigheder [anklagemyndighederne i Bruxelles og Hamburg] er nødvendig for at indlede uafhængige, men koordinerede procedurer«, og at samme rapport under overskriften »Haster« præciserer, at en »hurtig aktion er ønskelig henset til, at hr. Tillack ifølge vore oplysninger forlader Bruxelles i løbet af marts dette år for at blive *Sterns* korrespondent i Washington (USA). Med hans afrejse fra Bruxelles vil vigtigt bevismateriale kunne forsvinde for altid.«

30 Imidlertid er det ubestridt, at OLAF overlod til de kompetente nationale myndigheder at afgøre, hvorledes der skulle følges op på den omtvistede fremsendelse. Som det fremgår af selve ordlyden af nævnte rapport, anmodede OLAF ikke myndighederne om at træffe specifikke foranstaltninger over for Hans-Martin Tillack.

31 Denne handlemåde fra OLAF's side er ikke i strid med artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999. Bestemmelsen begrænser sig nemlig til at fastslå, at kontorets

direktør til de retslige myndigheder i den berørte medlemsstat fremsender de oplysninger, som kontoret har indsamlet i forbindelse med interne undersøgelser, om forhold, der kan føre til strafferetlig forfølgning. Hverken i nævnte bestemmelses ordlyd eller i ordlyden af den 13. betragtning til forordningen findes det mindste indicium for, at en sådan fremsendelse af oplysninger anses for at have bindende retsvirkninger i forhold til adressaterne herfor.

32 Artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999 bygger på den forudsætning, at en foranstaltning som den omtvistede fremsendelse ikke i sig selv indebærer et klagepunkt, men i givet fald kan give anledning til administrativ eller strafferetlig forfølgning fra de kompetente nationale myndigheders side. Disse myndigheders opfølgning på de oplysninger, som de har fået tilsendt, henhører derfor under myndighedernes eget og fulde ansvar.

33 Denne fortolkning af artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999 er heller ikke i modstrid med den i artikel 10 EF indeholdte forpligtelse til loyalt samarbejde. Selv om det nemlig er korrekt, at denne bestemmelse er til hinder for at fratage de nationale myndigheder enhver forpligtelse til at undersøge de af OLAF fremsendte oplysninger, er det også korrekt, at bestemmelsen ikke påbyder en fortolkning, som tillægger en foranstaltning som den omtvistede fremsendelse bindende karakter derved, at nævnte myndigheder er forpligtede til at træffe specifikke foranstaltninger, da en sådan fortolkning ville ændre fordelingen af opgaver og ansvar, således som denne er fastsat med henblik på gennemførelsen af forordning nr. 1073/1999.

34 Det følger heraf, at Rettens konklusion, hvorefter den omtvistede fremsendelse ikke udgør en anfægtelig retsakt, ikke er behæftet med et urigtigt skøn, og at det første anbringendes første, andet og tredje led herefter ikke kan tiltrædes.

Om det første anbringendes fjerde led

35 Appellanten har med det første anbringendes fjerde led anført, at Rettens konstatering af, at annullationssøgsmålet åbenbart måtte afvises, er i strid med princippet om effektiv domstolsbeskyttelse.

36 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at der på nationalt plan foreligger en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse. Kommissionen er af den opfattelse, at det tilkommer de nationale retter at sikre borgernes domstolsbeskyttelse, når den eneste anfægtede retsakt er en retsakt, der er truffet nationalt, eller denne retsakt er blevet truffet på grundlag af en fællesskabsretsakt, der i henhold til artikel 230 EF ikke kan anfægtes ved Fællesskabets retsinstanser.

37 IFJ har ikke bestridt, at appellanten havde mulighed for at anlægge sag til prøvelse af de af de belgiske myndigheder trufne retsakter ved de nationale domstole. IFJ har imidlertid påpeget, at sidstnævnte til trods for, at de fik indbragt sagen, aldrig har undersøgt rigtigheden af de af OLAF fremsendte oplysninger. Ifølge IFJ fører den appellerede kendelse derfor til en retsnægtelse over for appellanten.

38 Det bemærkes i denne forbindelse, således som det er blevet fastslået i nærværende kendelses præmis 32, at de nationale myndigheders opfølgning på de oplysninger, som de har fået tilsendt fra OLAF, henhører under myndighedernes eget og fulde ansvar. Det påhviler således disse myndigheder selv at undersøge, om sådanne oplysninger berettiger til eller kræver, at der iværksættes strafferetlig forfølgning. Følgelig bør der på nationalt plan sikres domstolsbeskyttelse mod en sådan forfølgning med alle de garantier, der er fastsat i national ret, herunder de garantier, der følger af de grundlæggende rettigheder, som er en integrerende del af

fællesskabsrettens almindelige principper og derfor ligeledes bør overholdes af medlemsstaterne, når disse gennemfører fællesskabsbestemmelserne (jf. bl.a. dom af 13.7.1989, sag 5/88, Wachauf, Sml. s. 2609, præmis 19, og af 10.7.2003, forenede sager C-20/00 og C-64/00, Booker Aquaculture og Hydro Seafood, Sml. I, s. 7411, præmis 88).

39 I forbindelse med et på nationalt niveau anlagt søgsmål har den ret, for hvilken sagen er indbragt, mulighed for i henhold til artikel 234 EF, i givet fald på opfordring af parterne, at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af de bestemmelser i fællesskabsretten, som den skønner nødvendige med henblik på afsigelsen af sin dom.

40 Det følger heraf, at påstanden om, at den løsning, der blev lagt til grund i den appellerede kendelse, fører til en manglende effektiv domstolsbeskyttelse, ikke er korrekt. Følgelig kan det første anbringendes fjerde led ikke tiltrædes.

41 På baggrund af det ovenfor anførte må det første anbringende forkastes.

Om det andet anbringende

42 Appellanten har med det andet anbringende for det første anført, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at der ikke er årsagsforbindelse mellem OLAF's fremsendelse af oplysninger til de nationale myndigheder og det af appellanten påståede lidte tab. Det bemærkes i denne forbindelse, at denne appelsag alene omfatter spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede fremsendelse er potentiel årsag til det påståede tab, da

appellantens erstatningspåstand i det omfang, denne var baseret på nævnte kontors offentliggørelse af to pressemeddelelser, ikke længere er omtvistet. Appellanten har dernæst anført, at den appellerede kendelse er utilstrækkeligt begrundet på dette punkt.

43 Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 54, at Retten med henvisning til fast retspraksis har fundet, at årsagsforbindelsen bør være en direkte årsagsforbindelse mellem den fejl, den pågældende institution angiveligt har begået, og det påberåbte tab, og at institutionens ansvarspådragende adfærd bør være den afgørende årsag til dette tab.

44 Retten har med henvisning til denne retspraksis i den appellerede kendelses præmis 58 fastslået, at der ikke foreligger en sådan årsagsforbindelse mellem OLAF's blotte fremsendelse af oplysninger til de nationale myndigheder og det tab, appellanten hævder at have lidt. Ifølge Retten er det nemlig klart, at appellanten ikke ville have lidt det tab, han hævder at have lidt, såfremt disse myndigheder ikke havde indledt en retslig undersøgelse.

45 Appellanten har imidlertid anført, at den appellerede kendelse har beskrevet og anvendt de kriterier, der er fastlagt i retspraksis vedrørende betingelsen om årsagsforbindelse, fejlagtigt. Ifølge appellanten er det væsentligste kriterium, om den omtvistede fremsendelse udgør den afgørende årsag til tabet, og ikke, om fremsendelsen er det sidste led i en årsagskæde.

46 I denne forbindelse skal blot konstateres, at det af den appellerede kendelses præmis 58 klart fremgår, at den virkning, der tillægges de nationale myndigheders afgørelse om at indlede en retslig undersøgelse, ikke sker, fordi undersøgelsen er det sidste led i en årsagskæde, men fordi den er den afgørende årsag til det angiveligt lidte tab.

47 Under disse omstændigheder ses det ikke, at Retten har anvendt retspraksis vedrørende årsagsforbindelse fejlagtigt, eller at den har begrundet sin afgørelse herom utilstrækkeligt.

48 Det følger heraf, at det andet anbringende ligeledes må forkastes.

Om det tredje anbringende

49 Appellanten har med det tredje anbringende anført, at Retten har tilsidesat hans ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

50 Eftersom argumentationen vedrørende den påståede tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse allerede er blevet undersøgt i forbindelse med det første anbringendes fjerde led, og eftersom appellanten ikke i forbindelse med nærværende anbringende har anført yderligere oplysninger, der kan rejse tvivl om de konstateringer, der blev foretaget i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende, må det tredje anbringende forkastes.

51 Da ingen af de tre anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for appellen kan tages til følge, bør denne forkastes.

Sagens omkostninger

52 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten pålægges at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det appellanten at betale sagens omkostninger. I henhold til samme artikels stk. 4, tredje afsnit, kan Domstolen træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater og institutioner skal bære deres egne omkostninger. I medfør af denne bestemmelse bør IFJ pålægges at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens præsident:

1) Appellen forkastes.

2) Hans-Martin Tillack betaler appelsagens omkostninger.

3) International Federation of Journalists bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter